

5) Ὁ τόπος ὅπου μεταβάς τις δὲν ἐπιστρέφει, ὁ ἄδης Πόντ. (Σάντ.) Σαμοθρ.: Δέβα 'ς σὸν ἄκλωστον καὶ 'ς σὸν ἀγύριστον! Ἀρὰ Σάντ. Π' νὰ πὰς 'ς τὸν ἄκλωστον! Σαμοθρ.

ἀκμάζω λόγ. σύνηθ. 'κμάζου Ἰμβρ. 'κουμάζω Ρόδ. ἀκναιάζω Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Νίσυρ. Πάρ.(Λεῦκ.) κ. ἄ. 'κναιάζω Ἀμοργ. Κῶς Σύμ. Τήλ. ἀκναιιάζω Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Κῶς 'κναιιάζω Κῶς Σύμ. 'κνάζω Ρόδ. Σύμ. 'κναιιάζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. ἀκμάζω. Οἱ εἰς -ναιιάζω τύπ. ἀπὸ τοῦ ἀκναιῖος, δι' ὃ ἰδ. ἀκμαῖος, ἔνθα ἡ τροπή τοῦ μ εἰς ν εἶναι κανονική. Ὁ τύπ. 'κουμάζω κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ συνοδίτου φθόγγου ου.

1) Γίνομαι ὥριμος, ὠριμάζω, ἐπὶ καρπῶν ἔνθ' ἄν.: Ἀκόμα δὲν ἠκναιάσανε τὰ σταφύλια Θήρ. Ἡκναιάσανε τὰ συκοστάφυλα αὐτόθ. Ἐκναιάσαν τὰ σῦκα Σύμ. || Ἄσμ.

Ω, πορτοκάλι μ' ἄγουρο, καὶ πότε θενὰ 'κναιάσης, νὰ 'ρτης νὰ μ' εὔρης νὰ σοῦ πῶ δὴν λόγια νὰ τὰ πιάσης; Τήλ. Καὶ μετβ. καθιστῶ τι ὥριμον Κάρπ. κ. ἄ.: Ἄσμ.

Τὴν Τετράη πιάν-νει φύλλα | καὶ τὴν Πέφτη πιάν-νει μῆλα, τὴν Παρασκευῇ τὰ 'κναιιάζει | καὶ τὸ Σάατο τὰ κόβγει

Κάρπ. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, φθάνω εἰς ὥριμον ἡλικίαν, μεστοῦμαι, καθίσταμαι συνετὸς Θήρ.: Ἀδε πρῶτα νὰ 'κναιάσης κ' ὕστερα νὰ 'ρθης νὰ μιῇς! γ) Ἐπὶ γυναικός, παχύνομαι Ρόδ. δ) Ἐπὶ ὀρνίθων, παύω νὰ γεννῶ (δηλονότι διὰ τὴν πάχυνσιν) Ἰμβρ. 2) Μεταπειθόμαι, συγκατατίθεμαι, συγκαταβαίνω οἶονεῖ ὑπὸ τῆς βίας τῆς λογικῆς ἢ τῶν πραγμάτων Ρόδ.: Ἦτον στρουφνὸς ἀνθρώπος πρῶτα, μὰ τώρα ἔκνασε καλὰ καὶ καλά. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ πεισθῇ (νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ τρόπον τινὰ νὰ ταπεινωθῇ, νὰ μαλακώσῃ) Ρόδ.

ἀκμαῖος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀκναιῖος Ἀμοργ. Θήρ. Θράκ. Κάλυμν. Κῶς Νίσυρ. Σύμ. κ. ἄ. ἀκναιῖος Σύμ. ἀκναιῖος Ἰκαρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκμαῖος. Περὶ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2,95. Πβ. καὶ τὸν αὐτὸν ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 21.

1) Ἰσχυρός, ἔντονος λόγ. σύνηθ.: Ὁ στρατὸς ἔχει ἀκμαῖο ἡθικὸ λόγ. σύνηθ. Ἀκναια γόναι' ἂ τρέχουμε ('ἀ=νὰ) Σύμ. 2) Ἐπὶ καρπῶν καὶ μάλιστα ὀπωρῶν, ἀκμάζων, ὥριμος ἔνθ' ἄν.: Ἀκναια καρπούζα - σταφύλια - σῦκα κττ. Θήρ. κ. ἄ. β) Συνεκδ. ἐπὶ τοῦ ἄρτου, μαλακὸς Σύμ.: Ψωμὶὰ ἀκναια.

ἀκμαστός ἐπίθ. ἀμάρτ. 'κναστός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκμάζω.

Ἐπὶ ὀπωρῶν, ὥριμος: 'Κναστό σῦκο.

***ἀκμαστος** ἐπίθ. ἀκναιαστος Θήρ. Θράκ. κ. ἄ. ἀκναστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀκμαστός < ἀκμάζω τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ ἄωρος ἔτι, ἐπὶ ὀπωρῶν ἔνθ' ἄν.: Σταφύλια - σῦκα ἀκναιαστα Θήρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγίνωτος 3.

ἀκμαστοφάγος ὁ, ἀμάρτ. 'κναστοφάς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀκμαστός καὶ τοῦ -φάγος, ὃ ἐκ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ τρώγων τοὺς καρποὺς ἀκμαστούς, ἦτοι ὠρίμους, ὁ περιμένων νὰ φάγῃ τοὺς καρποὺς ὠρίμους: Παροιμ. Ὁ ἀουροφάς ἔφασε καὶ ὁ 'κναστοφάς δὲν ἔφασε (ὁ ἔχων τὸ ὀπωροφόρον δένδρον ἀναμένων νὰ δρέψῃ τὸν καρπὸν τοῦ ὠριμον προλαμβάνεται ὑπὸ τοῦ κλέπτοντος σὺτὸν ἐνῶ ἔτι εἶναι ἄωρος). Ἀντίθ. ἀγουροφάγος.

ἀκμή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀχμή Πόντ.(Ἀμισ. Σάντ.) ἀτμή Κύπρ. ἀκιμή Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀκμή. Διὰ τὸν τύπ. ἀκιμή πβ. ἀτιμός - ἀτιμός, καπνός - καπινός κττ., ἐν οἷς πρόκειται ἀνάπτυξις συνοδίτου φθόγγου ι.

1) Ἡ τελεία ὠριμότης πράγματός τινος ἡ καταστάσεως, τὸ ἄκρον ὄριον, εἰς ὃ δύναται τι νὰ ἐξελιχθῇ ἔνθ' ἄν.: Ἡ ἀκμή τῆς ἡλικίας - τοῦ θέρους - τοῦ χειμῶνος κττ. Ἦτο καὶ αὐτὸς μιὰ φορὰ εἰς τὴν ἀκμὴν του, μὰ τώρα ἐξέπωσε σύνηθ. Αὐτὸς εἶναι 'ς τὴν ἀκιμήν του (εὐτυχεῖ, εὐημερεῖ) Λακων. Ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴν ἀκμὴν τους Χίος Ἀπάνου 'ς τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ ἐν Οἶν. 2) Τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς ὠριμότητος, τῆς καταλληλότητος Θράκ. (Περίστασ.) Πόντ. (Κερασ.): Ἐρθεν ἡ ἀκμή νὰ γίνταν τὰ σταφύλια Κερασ. Ἡρθε ἀκμή νὰ μοιραστοῦμε Θράκ. Ἐρθεν τὸ κορίτσι μ' 'ς σὴν ἀκμὴν ν' ἀντρίξῃ (δηλ. εἰς ἡλικίαν γάμου) Κερασ. Ἀπάνω 'ς σὴν ἀκμὴν ἔρθες αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Σοφ. Ἡλέκτρ. 22 «οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή». β) Κατάλληλος περίστασις, εὐκαιρία Πόντ. (Σάντ.) 3) Ἡ μεγίστη ὀξύτης, κρισιμότης, κρισιμος στιγμή, κίνδυνος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Τὸ ἔργον - ἡ δουλεία ἔρθεν 'ς σὴν ἀκμὴν ἀθες (ἡ πρᾶξις ἔφθασεν εἰς τὸ κρισιμον αὐτῆς σημεῖον, ὥστε νὰ λάβῃ ὠρισμένην τροπὴν) Ἀμισ. Σὺ σὸ ποῖον ἀκμὴν ἔρθα! Κερασ. Ἡρθε 'ς τὴν ἀκμὴ νὰ πεθάνῃ (ὀλίγον ἔλειψε κτλ.) Σύρ. Ἐπῆα σὲ ἀκμή νὰ πεθάνω Μύκ. Ἐσὺ μᾶς ἔφερες σὲ τέτοια ἀκμή Θράκ.(Ἡρακλῖτς. Λούπιδ.) || Φρ. Ἡρθε 'ς τὴν ἀκμὴν του (ἐπὶ ἐτοιμαθανάτου) Λακων. Ἐρθεν 'ς σὴν ἀκμὴν (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κερασ. Ἡ χρῆσις καὶ ἀρχ. Πβ. Εὐρ. Φοίνισσ. 1081 «ἤλθον... ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτήν». || Ἄσμ.

Εἰς τὴν ἀκμὴν ποῦ μ' ἔφερες σκέψου καὶ συλλοῖσου, ἂ δὲ φοβᾶσαι τὸ Θεό, τὰ νῆατα μου λυπήσου

Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) — Ποίημ.

Μαυριασμένη ὥρα, παράδικη στιγμή

ποῦ μ' ἔκαμες νὰ φέρω τὸ φῶς μου 'ς τὴν ἀκμή

ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 45. Πβ. ἀρχ. «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς».

***ἀκναιάδι** τό, 'κναιάδ' Λέσβ. (Πέτρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀκναιῖος, δι' ὃ ἰδ. ἀκμαῖος.

Ἐπὶ τοῦ λίαν μεθύοντος (ἀπὸ τῆς ἐννοίας τοῦ λίαν ὠρίμου καρποῦ): Εἶναι 'κναιάδ'.

ἀκνηστος ἐπίθ. Σύμ. ἀκνεστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. κνησιτός.

1) Ὁ μὴ κνησθεὶς ἢ ὁ μὴ κνηθόμενος, ἄξυστος Σύμ.

2) Μεταφ. ὁ μὴ αἰσθανόμενος κνησμόν, γενετήσιον ὀργασμὸν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ὅλ' ἐκνέσταν κ' ἐσὺ ἐπέμ'νες ἀκνεστος Χαλδ.

ἀκοδεσπένευτος ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *κοδεσπενευτός < κοδεσπενεύκουμαι, δι' ὃ ἰδ. οἰκοδεσποινεύομαι.

